

θύνεται βαθύως εις τούς νηφαλίους. Ἐκτός ἐάν μαζί με νερόν λείπη και τὸ ψωμί.

* * *
Ἄκουσα τις ὅτι ὁ Ἀραβὴς ἔκοψε τὸ νερόν, και δὲν ὑπάρχει τοιοῦτο εις τὴν Ἀλεξάνδρειαν ἐρωτᾷ μετ' ἀπορίας:
— Καὶ τώρα πῶς θὰ καταβρέχουν τὴν πόλιν;

* * *
Εἰς τῶν ὑποψηρίων διὰ τὴν κενωθεῖσαν θέσιν ἐνός τῶν βουλευτῶν τῆς ἐπαρχίας Τρικκάλων καλεῖται Καρχαμάνδεις χαντζῆ Μουχουτούμβεις. Οἱ γραμματεῖς τῆς βουλῆς σκέπτονται μετὰ φρίκης τί θὰ γείνωσιν ἐάν ἐπιτύχη αὐτός ὁ ἄνθρωπος. Οὐδεὶς αὐτῶν ἀναγινώσκων τὸν κατάλογον τῶν βουλευτῶν θὰ εἶνε εἰς θέσιν νὰ προφέρῃ τὸ ὄνομά του, χωρὶς νὰ πάθῃ στρέβλωσιν ὁ λήρυγξ του και τὰ χεῖλη του.

ΘΕΑΤΡΙΚΑ

Ἡ Μαρτσουράνα, τὴν ὁποῖαν ἠθέλησαν νὰ φυτεύσουν εἰς τὸ Φάληρον, ἀπεδείχθη τσουκνίδα και ἐκέντησε τόσον τὴν μύτην τῶν θαμῶνων τοῦ θεάτρου, ὥστε δὲν ἠθέλησαν κατ' οὐδένα τρόπον νὰ τὴν ὀσφρανθῶσι πλέον. Ἐδέησε νὰ τὴν κόψουν νὰ τὴν ξηράνουν εἰς τὸν ἥλιον και νὰ τὴν δώσουν ἔπειτα διὰ νὰ πωληθῇ εἰς τὰ φαρμακεία ὡς ὑπνωτικόν.

Ἐπειτα ἔφεραν εἰς τὸ τραπέζι τὴν Γαλάτεια. Ἡ Γαλάτεια, ὅπως τὸ γαλατομπούρεκον, τὸ ὄρυζόγαλον, τὸ ριαοῦρι και ὄλα τὰ γαλακτερά εἰσι πράγματα ὀρεκτικώτατα διὰ τὴν ἐβδομάδα τῆς Τυρινῆς, ἀλλ' ἐν Ἰουλίῳ μεσοῦντι και με θερμοκρασίαν πυριπλεγέθεντος εἶνε λίαν δύσπεπτα διὰ τὸν στόμαχον. Ἄλλως τε συμβαίνουνσι τόσα παράδοξα εἰς αὐτὸ τὸ μικρὸν μελοδραμα. Ἡ Λασσάλ, ἡ ζωνρά, ἡ πεταχτή, ἡ ἀεικίνητος κάμνει τὸ ἀγαλμα, ἐνῶ ὡς ἐκ τοῦ ὄγκου τοῦ σώματός της, ἀν ἦτο ἀνάγκη νὰ χρησιμεύσῃ ὡς κάτι τι ἐντός ἐργαστηρίου γλύπτου, μόλις θὰ ἠδύνατο νὰ χρησιμοποιοῦνθῃ ὡς σμίλη. Τί ἀγαλμα μικροσκοπικόν! ἐξ ἐκείνων ἅτινα κρατοῦσι κατὰ δωδεκάδας ἀνὰ χεῖρας οἱ ἰταλόπικιδες και περιφέρουσιν εἰς τὰς ὁδοὺς πρὸς πώλησιν. Ἀπεναντίας ἡ εὐμελὴς και ἀγχαλματώδης και μελανόφθαλμος Dugazon ὑποκρίνεται τὸν γλύπτην Πυγμαλίωνα. Ἴσως ὅμως ὁ λόγος ἔγκειται εἰς τοῦτο διότι ἡ μικρὰ Λασσάλ περικλείει ἐν ἑαυτῇ πολὺ πῦρ, ὥστε ἠδύνατο πᾶσαν στιγμὴν, κατὰ τὰς ἀπαιτήσεις τοῦ δράματος νὰ μεταβληθῇ ἀπὸ ἀγάλματος εἰς γυναῖκα πλήρη ζωῆς και σφοίγους, ἐνῶ ἀπεναντίας ἡ ἀνάλογητος κυρία Ἀνδρῆ, ἀν μετεβάλλετο πρὸς στιγμὴν εἰς ἀγαλμα θ' ἀπελιθοῦτο ὅλως διόλου και ἴσως τὸ μόνον πρᾶγμα ὅπερ θὰ ἠδύνατο νὰ τὴν μεταφέρῃ εἰς τὴν ζωὴν ἦθελεν εἶσθαι... ἡ ἐπικίνδυνος μύτη τοῦ διευθυντοῦ τῆς ὀρχήστρας.

Περὶ Γανυμήδους δὲν ὀμιλῶ. Ὅταν ἔχη κανεὶς τὴν ἀτυχίαν νὰ λέγηται Κατλας και νὰ ὑποκρίνηται τὸν τρυφερὸν φρύγα οἰνοχόον, τότε ἀνήκει ψυχῇ και σώματι εἰς τὴν σεμνοπρεπῆ δικαιοδοσίαν τοῦ ἀστυνομικοῦ δελτίου. Σημειῶ ὡς ἐν παρόδῳ τὸν ἐξῆς διάλογον ἀκουσθέντα μετὰ τὴν παράστασιν

και γενόμενον μεταξύ ὁμοφίλων ἔχόντων εἰδικθεσεις καλλιτεχνικαί και... ὑπορωσφιγικαί.

— Ἄν ἦσο γλύπτης θ' ἀπειράσιζες ποτὲ γλύψῃς τὴν Γαλάτεια;

— Νὰ τὴν γλύψῃ; ὄχι θ' ἀπειράσιζα νὰ τὴν φάγω.

Εἰς τὰ Ὀλυμπία, ὁ Μωῦσῆς ὅστις ἔσχε τόσον καθ' ἑαυτὸν ἀξίαν τῶν Αἰγυπτίων, ὡς ἄλλος Τρικούπης, δὲν ἠδύνατο νὰ σώσῃ τὸν ἀλιγάρωδὸν λαὸν τοῦ Τσοῦχ, ἀπὸ τῆς ἀπειρίας τῆς Γραβιτῆς και τῆς Τανοβάτιδος. Δις ἡ τρις μόνον ἐτόλμας νὰ ἐμφανισθῇ ἐπὶ τῆς σκηνῆς και νὰ ἀποφασίσῃ τὰς ἐντολάς τοις ἄλλ' ἐπειδὴ εἶδεν αὐτὰς ἀμέσως ἐπὶ τὰ ὄμματα του καταπατομένας με ὄλην τὴν ἀγροικὸν ἐπιτήρησιν τοῦ διευθυντοῦ τῆς ἀστυνομίας, ἀπῆλθε θυμωθεὶς και μόλις συγκατετίθη χάρις εἰς τὰς θερμὰς παρακλήσεις τῆς ὑπὲρ τῶν προσφύγων ἐπιτροπῆς νὰ παραμείνῃ μίαν ἐσπέραν ἀκόμη διὰ νὰ δώσῃ παράστασιν εὐεργετικὴν ὑπὲρ τῶν Αἰγυπτίων, οὓς ἐμάστισεν ἄλλοτε με τόσας πληγὰς ὡς ἐπαρχος τις ἢ ὑπομοίραρχος ἑλληνικῆς κυβερνήσεως, και ὅς κατεπόντισεν εἰς εἰς τὴν Ἐρυθρὰν ὄχι ὀμως ἅπαντας διότι ἀπέμεινε δυστυχῶς ἡ γενεὰ αὐτῶν και συντράσσει εἰς τὸν κόσμον τόσον εἰς τὸ θεάτρον τῆς πολιτικῆς ὅσον και εἰς τὸ θεάτρον τῶν Ὀλυμπίων. Μετὰ τὸν Μωῦσῆν προτεκλήθη εἰς βοήθειαν ἡ φαρμακεύτρια Λουκρητία Βοργία ἧς τὸ μέρος ἀνέλαβε νὰ παραστήσῃ με εὐχαρίστησιν και με ἰκανότητα ἡ ὑψίφωνος κυρία Στεφανίνη, ἧτις ἐφάνη τόσον καλὴ φαρμακεύτρια, ὥστε ὄλον τὸ ἀκροατήριον τὴν ἐσπέραν ἐκείνην ἔπαθεν ἀπὸ κωλικόπονον.

Εἰς τὸν Ἀπόλλωνα μεταξύ τῶνων δημίων, ἐπαιτῶν, προγοδικῶν, ἀναπήρων ἐρχομένων κατευθεῖαν ἀπὸ τέσσαρα σημεῖα τοῦ ὀρίζοντος διὰ νὰ ἐκβάλωσιν εἰς τὴν σκηνὴν τοῦ ἐφάνη και ἐν ἔργον ἑλληνικὸν πρωτότυπον, ἡ χαριστάτη Κακὴ Ὡρα μονόπρακτος κωμῳδία τοῦ κυρίου Δημητρίου Κορομηλά, ὅστις εἶναι ἴσως εἰς τῶν ὀλιγίστων ἑλλήνων ὅστις ἔχει τὸ θάρρος νὰ ὀνειροπολῇ τὴν ἀνάπλασιν τοῦ ἑλληνικοῦ θεάτρου, ἀκόμη και κατ' αὐτὴν τὴν ἐποχὴν τοῦ καύσανο; τῶν κωνώπων, τῶν δυσεντεριῶν και τῶν παραρτημάτων τοῦ Ἐθρικοῦ Πνεύματος. Ἡ μικρὰ αὐτὴ κωμῳδία παρασταθεῖσα τὸ πρῶτον ἐπὶ τῆς σκηνῆς τοῦ θεάτρου τῶν Ἀνακτόρων ἤρесе πολὺ ἤρесе ἐπίσης και ἐν Πειραιῶσι ὅπου παρεστάθη ὑπὸ τοῦ θιάσου τοῦ κ. Δ. Ἀλεξιάδου και ἤρесе και ἐχειροκροκροτήθη και ἐν Ἀθήναις. Καὶ δικαίως διότι ἔχει ἐπιτυχὴ ὑπόθεσιν, ζωνρὰν δράσιν, εὐφυᾶ διάλογον και εἶνε βῆμα προόδου ἐν τῇ τέχνῃ διὰ τὸν γόνιμον συγγραφέα.

Ὁ Ἀπόλλων κατήντησε διπρόσωπος ὡς ὁ ἀρχαῖος Ἰανὺς. Τὰς ἡμέρας ἡμέρας τῆς ἐβδομάδος κλαίει, θρηνεῖ, ὀλοφύρεται με τὸν Ἀλεξιάδην, τὰς δὲ ἐπιλοίπους ξεκαρδίζετα γελᾷ με τὸν Νικηφόρον. Ἀντικρὸν δὲ τοῦ αἰωνίου τοῦτου κλαυσίματος, ἐν τῷ μέσῳ τερταρείαῳ θορήθου ράβδων συγκροσμένων και κραυγῶν και ἰαχῶν και βρυχηθῶν και κοροσμάτων ἡ εὐπλόκαμος Ἀιδῆ, νύμφη με κισσὸν φανάκην συλλέγουσα δεκάρας ὑπὲρ τῶν προσφύγων και πρόσφυγας ὑπὲρ τῆς δεκάρας